

#digiturvakompassin vieraana alivaltiosihteeri Pekka Puustinen

Hei, olen Tuija Kuusisto. Toimin valtiovarainministeriössä tietohallintoneuvoksena.

Ja minä olen Kimmo Rousku. Toimin digi- ja väestötietovirastossa eli DVV:ssä VAHTI-pääsihteerinä. Tuijan kanssa me molemmat tahdomme edistää julkisen hallinnon digiturvallisuutta ja sitä kautta luottamusta yhteiskunnassa ja Suomen kilpailukykyä.

Tuija Kuusisto:

Tässä Digiturvakompassi-sarjassa tapaamme julkisessa hallinnossa vaikuttavia henkilöitä. Mitä on turvallisuus digimaailmassa? Mihin suuntaan digiturvaa pitäisi kehittää? Tässä joitakin kysymyksiä yhdessä pohdittaviksi.

Kimmo Rousku:

Ja siis mikä ihmeen digiturva? Digitaalisen turvallisuuden avulla huolehditaan riskienhallinnasta sekä toiminnan jatkuvuudesta, tietoturvasta ja tietosuojasta sekä edistetään kyberturvallisuutta. Digiturva huolehtii meidän kaikkien tarvitsemien digipalvelujen toimivuudesta ja isona kokonaisuutena myös koko Suomen kyvystä selvitä erilaisista digimaailman häiriöistä ja hyökkäyksistä.

Tuija Kuusisto:

Tänään vieraanamme on alivaltiosihteeri Pekka Puustinen ulkoministeriöstä.

Hyvää iltapäivää, Pekka ja tervetuloa tähän meidän Digiturva-podcastiimme.

Pekka Puustinen:

Hyvää iltapäivää!

[Musiikkia]

Tuija Kuusisto:

Pekka, toimit alivaltiosihteerinä ulkoministeriössä.

Minulle ulkoministeriö mielikuvana herättää heti kaukokaipuun, ehkä nyt näinä korona-aikoina erityisesti, jonnekin eksoottiseen valtioon tai ehkä sitten mielikuvan kauniista puutarhasta, jossa diplomaatit

keskustelevat korkea-arvoisten vieraiden kanssa iltapäivän kuumalta paahteelta puiden varjoon suojautuen.

Ulkoministeriön nettisivuilla todetaan, että ministeriö edistää Suomen ja suomalaisten turvallisuutta ja hyvinvointia sekä toimii turvallisen ja oikeudenmukaisen maailman hyväksi.

Mitä asioita alivaltiosihteeri käsittelee ulkoministeriössä?

Pekka Puustinen:

Kiitos ensinnäkin, että saan osallistua tämmöseen podcastiin, tämä taitaa olla mulla ensimmäinen kerta.

Sanoisin varmaan, että meillä on kaikilla mielikuvia ulkoministeriöstä, niin kuin ylipäätään viranomaisista yleensä. Itse asiassa pitää paikkansa, että diplomatialla halutaan usein vaikuttaa nimenomaan korkeisiin päättäjiin Suomen etujen turvaamiseksi.

Diplomaatilla ja erityisesti suurlähettiläällä pitää olla pääsy maan hallituksen ja valtionjohdon puheille, muuten voidaan olla pulassa asemamaassa. Suomen edustustoverkko laajenee nykyään vain yhä kaukaisempiin maihin, vaikeampiin olosuhteisiin ja kehittyville markkinoille, joilta suomalainen elinkeinoelämä hakee kasvua.

Tuo meidän logo, tosiaan me olemme Suomen ja suomalaisten etujen ajaja maailmalla. Ja itse asiassa maailmalla, joka on nopeassa muutoksessa eikä välttämättä mene parempaan suuntaan pienen ulkomaankaupasta riippuvaisen maan kannalta. Minusta tämä logo, joka meillä on ollut käytössä toistakymmentä vuotta ellei kaksikymmentä vuotta, eli haluamme edistää Suomen ja suomalaisten turvallisuutta, hyvinvointia, tiivistää hyvin sen, mitä me tehdään. Samoin se toinen osa, että toimimme turvallisen ja oikeudenmukaisen maailman hyväksi, se viittaa sellaisiin isoihin asioihin, kuten ilmastonmuutokseen ja ihmisoikeuksiin ja kansainväliseen kehitysyhteistyöhön.

Mutta jos mennään ihan tähän meikäläisen hommaan, niin toimin tosiaan yhtenä UM:n neljästä alivaltiosihteeristä. Minulle kuuluu kaikki, mikä liittyy työntekijöihimme. Meillä on 2 400 henkilöä maailmalla ja Suomessa hallinto mukaan lukien, fyysinen ja tietoturva-asiat, koulutukseen, turvallisuuteen, työhyvinvointiin, budjettiin ja edustustoverkkoon liittyvistä asioista vastaan meidän johtoryhmässä. Samoin kansalaispalvelut maailmalla oleville suomalaisille, oikeuspalvelut ja protokolla on meikäläisen salkussa. Ja toimin meidän kansliapäällikön ensimmäisenä sijaisena. Kakku on aika iso, kohta on kaksi vuotta tässä saanut olla. Normaalisti me ollaan tämmöisissä tehtävissä kolmesta viiteen vuotta. Ministeriössä työkokemusta on kohta 32 vuotta ja kaikesta, mitä olen tähän mennessä tehnyt, on kyllä hyötyä tässäkin tehtävässä.

Varmaan olisi hyvä mainita nämä kolme muuta alivaltiosihteeriä, että he vastaavat ulko- ja turvallisuuspolitiikasta, ulkoisista taloussuhteista, eli kaupasta, sekä kehityspolitiikasta. Tällaisia tehtäviä meillä on.

Kimmo Rousku:

Pakko oikeastaan tässä kohtaa kysyä siitä, että kun Suomella on mielestäni erittäin hyvä maine useimmissa asioissa, mistä vaan keskustellaankaan, niin voiko tämmöstä vertausta käyttää, että vaikka Suomi kartalla näyttää kohtalaisen pieneltä valtiolta, niin me olemme aika monella osa-alueella globaalisti merkittävästi kokoamme isompia?

Pekka Puustinen:

Näin voi sanoa ja taitaa olla nykyisen hallituksen hallitusohjelmassa, että Suomi haluaa olla kokoaan suurempi maailmalla. Se on itse asiassa aika iso haaste kuitenkin, koska me ollaan oikeasti henkilöresursseilamme ja muuten pieni maa. Ja meidän edustustoverkko, vaikka se on melko laaja, niin me ollaan hyvin ohuella miehityksellä ja naisituksella tuolla maailmalla. Että puolissa meidän edustustoissa on yksi tai korkeintaan kaksi lähetettyä diplomaattia, siis puolessa. Että nämä on tosiaan pieniä. Mutta me ollaan valtavan tunnettuja, jopa tunnetumpia kuin itse arvaamme, kansainvälisesti esimerkiksi just opetus- ja koulutuskysymyksissä. Meidän tämmöinen maakuva, maabrändi jokaisessa maassa, jossa Suomi tiedetään ja jokaisen maan hallinnossa, jossa Suomea nimeltä tunnetaan, niin se yhdistetään esimerkiksi tämmöseen tiettyyn korkeaan opetus- ja koulutustasoon. Nämä on semmosia asioita, mitä pienen Suomen pitää käyttää hyväksi tuolla maailmalla.

Tuija Kuusisto:

Mitenkä sitten digitaalisen turvallisuuden näkökulmasta, miten näet, että minkälaisia haasteita mahdolliseen digitaaliseen turvallisuuteen liittyy Suomessa tai kansainvälisesti ja mitkä voisivat olla ulkoministeriön näkökulmia näihin haasteisiin?

Pekka Puustinen:

Kyllä se on selvä, että digiturvallisuus näyttelee myös meidän toiminnassa yhä suurempaa roolia. Tietysti UM:n näkökulmasta kyse on paljon esimerkiksi meihin kohdistuvasta laittomasta tiedustelusta, joka on kasvussa. Nyt kun yhä enemmän tietoa käsitellään verkossa ja digitaalisesti, kiinnostus kasvaa ja vaikka me suojataan tietysti tietoa verkossa yhä paremmin, niin myöskin ne, jotka tähän tietoon laittomasti haluaisi päästä käsiksi, he toimii myöskin yhä tehokkaammin. Tämä on fakta.

Nyhdän on niin, että tämä koronakriisi varsinkin julkisella sektorilla, niin kyllähän se aiheutti tämmöisen digiloikan, joka tuli pakon edessä ja nopealla aikataululla, eikä niinä nyt ollut mitään suurta suunnitelmaa. Tämä on kyllä kasvattanut tietysti digiturvallisuuteen kohdistuvia riskejä. UM:n osalta tämä käytännössä tarkoittaa sitä, että miten hoidetaan asioita, joiden salassapidon taso ei normaalistikaan mahdollistaisi puhumista puhelimesta tai keskustelua netissä tai sähköpostin käyttöä. Toisaalta UM nimenomaan on yksi organisaatioista, joka käsittelee luokiteltua tietoa, että meillä on tähän keinot. Mutta tämä on hyvin akuutti

kysymys. Kyllä riskit on kasvanut tämän digiturvallisuuden osalta. Nyt sitten tietysti, kun etätyö lisääntyy, vähän enemmän tietoa liikkuu sähköisesti, ja silloin tahot, jotka on siitä kiinnostuneita, niin siihen tarjoutuu potentiaalisia tilaisuuksia lisää. Sitten on tietysti se, että kun Suomi on EU-maa, niin me ollaan siinäkin mielessä aina kiinnostava kohde.

Kimmo Rousku:

Eli voisi näin todeta, että te olette turvallisuuden ja tietojen näkökulmasta harvinaisen houkutteleva kohde hyökätä ja kohdistaa erilaisia kampanjoita ja hyökkäyksiä, niin teillä varmasti myös vastaavasti henkilöstön osaamiseen panostetaan keskivertoviranomaista, -ministeriötä enemmän varautumaan näihin uudenlaisiin uhkiin ja hyökkäyksiin?

Pekka Puustinen:

Nimenomaan ja sanotaan näin, että ollaan ihan jo ennen korona-aikaa petrattu tätä, kun me ollaan ministeriö, joka rekrytoi kuitenkin vuosittain aika suuren määrän ihmisiä tässä meidän diplomaattikierrossa ja meidän hallintourakierrossa. Toisesta päästä jää ihmisiä eläkkeelle, ja me rekrytoidaan ryhmittäin ihmisiä tehtäviin, eikä vain yksittäin, niin meillä tämä tällainen tietoturva, myöskin tietosuojat, mutta tietoturvakoulutus varsinkin on entistä ajankohtaisempi. Ja on otettu käyttöön minun mielestä hyvin nykyaikaisia menetelmiä myöskin siinä, että miten ihmiset joutuu opiskelemaan tiettyjä asioita, että pääsevät läpi tietyistä testeistä. Saavat siitä myöskin vaikka diploman, että on päässyt läpi. Tätä on pakko tehdä koko ajan. Kun me ollaan hajautettu organisaatio, että meillä on kuitenkin maailmalla melkein 90 toimipistettä ja Suomessa kaksi, eli Helsingissä ja Kouvolan viisumikeskus on iso paikka kanssa, niin me joudutaan tätä hantteeraamaan tällaiseksi verkostona koko ajan.

Tuija Kuusisto:

Mitenkäs sitten tämä nykyinen koronatilanne, joka tässä nyt lokakuun alussa syksyllä 20, niin se on kansainvälisesti hyvin vaikea ja tuorein uutinen oli, että Yhdysvaltojen presidentti Donald Trumpkin on saanut koronatartunnan ja vetäytynyt karanteeniin. Suomessakin tää tilanne nyt vaikuttaa vain hankaloituvan. Millä tavalla tämä on näkynyt ulkoministeriössä ja onko siinä joitakin erityisiä näkökulmia tän digitaalisen turvallisuuden vinkkelistä? Millä tavalla tämä on teidän arjessa vaikuttanut?

Pekka Puustinen:

Sen lisäksi, mitä tuossa äsken vähän katsoin tätä asiaa, niin kyllähän tässä jonkinlainen kansainvälinen kilpajuoksu on näissä asioissa käynnissä. Se mikä on ollut positiivista nyt viime aikoina ja tämä myöskin alkoi jo ennen korona-aikaa, niin ulkoministeriö on pitänyt esillä digiturvallisuuteen ja tietoturvaan liittyviä asioita ja just tähän, että meillä olis turvalliset kommunikaatioyhteydet nimenomaan Helsingin ja meidän edustustoverkostoon välillä. Mehän on saatu eduskunnan puolelta tähän ymmärrystä ja tukea ja niin, että se on myöskin muuttunut lisäresusseiksi vuosittaisissa budjeteissa. Se on ollut hyvin ilahduttavaa, koska ilman näitä lisävaroja käytännössä olis tosi vaikeeta rakentaa digiturvallisuutta eteenpäin. Nyt siihen on kyllä lähivuosina tulossa lisäpanostusta ja se on nyt oikeastaan meistä UM:läisistä kiinni, että minkä suunnitelman mukaan me sitä rakennetaan ja sitä parhaillaan tehdään.

Kimmo Rousku:

Miten konkretiassa käytännön omalla tasolla korona on näkynyt? Kuinka paljon esimerkiksi aikaisemmin vietit tai pystyit olemaan etätöissä verrattuna nykypäivään? Kuinka paljon pitää pystyä menemään toimistolle? Miten tämä arki on käytännössä muuttunut?

Pekka Puustinen:

Ihan henkilökohtaisesti arki on muuttunut hyvin vähän, ja se johtuu vaan onnekaasta sattumasta, että asun kävelymatkan päässä työpaikalta. Siinä vaiheessa, kun tuossa keväästä väki siirtyi etätöihin hyvin nopealla aikataululla, niin olin yksi niistä, joka ei siirtynyt etätöihin, vaan tulinkin konttorille, jossa oli hyvin tilaa ja suojaväli oli helppo pitää, kun ei ollut paljon ketään muita kollegoita enää käytävillä. Itse asiassa tätä olen jatkanut, eli mä käyn, joka arkipäivä normaalityöpäivän tekemässä täällä. Täällä näkee hyvin vähän ihmisiä, tietysti nyt jo vähän enemmän kuin silloin maaliskuusta-toukokuusta.

Organisaationa me on toimittu ihan samalla tavalla kuin kaikki varmaan virastot ja myöskin yrityksissä, että valtavan suuri siirtyminen etätöihin ja sitten siltä osin, kun työasiat edellyttää ja välillä ne pakottaa meitä hoitamaan niitä työpaikalla, niin sitten tänne tullaan ja hoidetaan niitä asioita. Että henkilökohtaisesti vaikuttanut vähän, mutta tässä ympärillä näen, että

se on kyllä vaikuttanut suurimpaan osaan.

Tuija Kuusisto:

Miten sitten koronavilkku-sovellus, sehän tässä elokuun lopussa julkaistiin ja nyt katsoin, että tällä viikolla oli tietona jo, että on kaksi miljoonaa kertaa ladattu sitä Suomessa. Ja ilmeisesti ollaan globaalissa kilpailussa tämä kisa voitettu, että kuinka nopeasti tää koronatartunnasta ilmoittamisen sovellus on otettu käyttöön nopeasti ja laajasti. Mutta miten itse olet alivaltiosihteeri

Pekka Puustinen suhtautunut tähän sovellukseen? Oletko mahdollisesti ottanut sen käyttöön ja jos olet tai et ole, niin miksi?

Pekka Puustinen:

Joo, mä yritin ladata sitä jo ennen kuin sitä pystyi lataamaan, eli olin aikainen hyväksyjä niin sanotusti markkinointitermillä. Eli otin heti käyttöön, kun sen sai. Musta se tuntuu edelleen hyvin hyödylliseltä yhteiskunnalliselta sovellukselta, jos näin voisi sanoa.

Kun me on nyt seurattu tässä, mitä vertaismaat tekee tällä saralla, niin on kehittyneitä länsimaita muitakin, joissa tammöisiä pikavauhtia kehitettiin. Osassa tapauksessa kävi niin, että tietoturvasyistä tai tietosuojasyistä niitä ei pysty oikeastaan käyttämään tai sen käytöstä piti luopua. Muistan kun Suomessakin käytiin keskustelua, että tämän vilkun tekeminen kestää, mutta jos se nyt tuli kerralla valmiiksi, niin kannatti odottaa. Kyllä mulla on se käsitys, että ulkoministeriössä on myöskin laajasti nimenomaan täällä Suomen päässä otettu se käyttöön. Yksi syy on juuri tämä, että se on sillä lailla tietoturvallinen tai tietosuoja on siinä kunnossa, että meidän kriteerit kyllä täyttyy myöskin.

Kimmo Rousku:

Eli voisi ajatella näin, että Koronavilkku tuo meille tällaisen digitaalisen laumasuojan, jossa me ollaan varmaan jälleen kerran globaalisti kohtapuolin maailman ykkösiä. Miten näet, että eikö meidän kannattaisi just tämäntyyppisiä loistavia innovaatioita pyrkiä enemmän puskemaan maailmalle? Että me ollaan välillä vähän turhan vaatimattomia näissä omissa tutkielmissamme ja toteamme, että no, eihän tää nyt niin kauheen ihmeellinen ole. Mutta sitten taas ulkomailta ihmetellään, että mites taas pieni Suomi pystyi tällaisenkin homman hoitamaan näin hyvin. Miten me saatais tätä paremmin vietyä itseämme maailmalla ja myytyä meidän loistavia innovaatioita ja palveluita?

Pekka Puustinen:

Tämä on hyvä kysymys. Ja jos nyt tässä globaalissa onnettomuudessa jotain hyvää pitää nähdä, niin kyllähän tämä luo myös mahdollisuuksia. Ja tämä luo myöskin liiketoimintamahdollisuuksia. Ihan uudenlaisia aloja on aukeamassa plus sitten, että tietyt jo olemassa olevat kaupalliset alat tai teollisuuden alat, käytännössä jossain on ihan buumi menossa ja joku peliteollisuus tai vastaava, niin tällaisessa tulee.

Kyllä se niin on, että suomalaiset yritykset, musta tuntuu, että osa näkee näitä markkinamahdollisuuksina ja se tulee osin siitä, että - Koronavilkku voi olla yksi esimerkki, mutta jos yleisesti ajattelee - niin kysyntä tietynlaisille uusille ratkaisuille, niin se on nyt tosiaan hyvin maailmanlaajuisista, koska kaikki ratkoo samoja ongelmia. Ulkoministeriön rooli tietysti on ja varsinkin edustustoverkon kautta on hankkia tietoa näistä markkinamahdollisuuksista ja sitten auttaa konkreettisesti yrityksiä paikan päällä ja muutenkin löytämään yhteistyökumppaneita.

Tietenkin korona-aika vaikeuttaa tätä toisaalta. Mutta toisaalta tässä on sekin vähän ainakin minun mielestä, että tietoverkot käytännössä on globaaleja. Ja jos joku yritys kehittää jonkun ratkaisun, niin usein on mahdollista ottaa se tosi laajasti käyttöön. Hivenen samaa kuin peliteollisuudessa, että se ei ole paikkaan sidottua. Voi olla, että olen vähän ylioptimistinen tässä, mutta mulla on taustalla kuitenkin kansainvälinen yritystoiminta, niin kyllä mä näkisin, että tässä on mahdollisuuksia.

Sitten suomalainen jonkinlainen perisynti, että me ollaan tosi hyviä, mutta meidän on ite vaikea sitä uskoa ja vielä vaikeampi kertoa muille, niin sitä oppii kyllä, kun yritykset kansainvälistyy ja ihmiset kansainvälistyy. Kyllä meillä on kanttia sitten kertoa, miten hyviä me ollaan ja esitellä näitä meidän ratkaisuja. Esimerkikiksi tämä Koronavilkku, niin jos se on vilkku, joka toimii sen sijaan, että se olis vilkku, joka ei toimi, niin nämä on sellaisia hyviä keissejä, joita pitää maailmalla markkinoida ja niistä kertoa.

Tuija Kuusisto:

Yksi näkökulma, mitä suomalaiset mielellään aina mieltii, kun puhutaan Suomesta ja kansainvälisistä yhteyksistä, on tietenkin se, että suomalaiset on tunnettuja luotettavina yhteistyökumppaneina ja suomalaisiin voidaan luottaa. Miten itse näkisit tämän luottamuksen, että minkälainen rooli sillä on näissä kansainvälisissä yhteyksissä ja mitä sinun mielestäsi on luottamus?

Pekka Puustinen:

Joo, tämä on tärkeä asia ja tässä on sen verran tullut elettyä suomalaisena Suomessa, että kyllä semmonen luottamus toisiin ihmisiin ja instituutioihin, mutta se on semmonen suomalainen peruskivi ja se on se Suomi, jonka minä ainakin tummen ja jossa elän. Siinä tietysti korostuu arjessa se sosiaalinen luottamus. Mutta esimerkiksi turvallisuuden osalta luottamus poliisiin, puolustusvoimiin, muistaakseni UM:kin on yksi luotetuimmista ministeriöstä, niin se on hyvin tärkeä seikka.

Sitten tietysti tässä ulkoministeriön toimintakentällä tämä luottamus on hyvin keskeinen asia myöskin kansainvälisen turvallisuuden kysymyksissä. Me kaikki tiedetään, että tämmöiset monet kansainväliset asevalvontajärjestelyt ja aseriisuntakysymykset myöskin perustuu luottamukseen ja nimenomaan luottamukseen, jota säännöllisesti valvotaan. Tämmöinen vanha sanonta Trust but verify, se on se perusajatus. Luottamusta ei saa käyttää väärin ja luottamus on tavallaan ansaittava.

Toivon kyllä, että Suomessa jatkossa myöskin säilyy, että ihmiset voi luottaa instituutioiden toimintaan. Täytyy olla keinoja kansalaisille myöskin saada tietoa ja varmistaa se, että me toimimme niin, että se luottamus ansaitaan. Tähän on sitten perinteisiä keinoja, on tarkastustoimia, valvontaa ja toimintakertomuksia ja kaikkea.

Mutta mutta se nykyaika on enemmän se, että instituutiot ja tämmöiset ministeriöt ja toimijat on avoimia ja meillä on valmius aina kertoa avoimesti siitä, mitä me teemme ja miksi ja, mitä vaikuttavuutta meidän toimilla on. Ulkoministeriö koittaa olla tässä myöskin eturintamassa ja me viestitään myöskin vaikeista asioista, joita meillä myöskin on. Mutta tämän luottamuksen osalta täytyy sanoa myöskin, että varsinkin ulkoministeriön toimintakentällä on myös asioita, joista me emme voi avoimesti viestiä. Ne voi liittyä vaikka valtioiden välisiin kiistakysymyksiin tai sitten juuri tämmöiseen tietoon, joka olis käytännössä tiedustelutietoa, niin me joudutaan välillä myöskin vaikenemaan ihan kansallisen edun nimissä.

Kimmo Rousku:

Entä Pekka miten huomioit digitaalisen turvallisuuden omassa elämässäsi, työajan puolella ja työtehtävien puolella varmasti on kyllä erittäin hyvässä hoidossa, mutta miten sitten vapaa-ajalla, kotona ja muuten?

Pekka Puustinen:

Kyllä se on niin, että vapaa-aika ja työ sekottuu näissä hommissa jonkin verran. Tämä ei ole varsinaista digitaalista turvallisuutta, mutta en en vie työpapereita kotiin, että se on yksi juttu, että niitä ei sinne kuljetella ja nimenomaan turvaluokiteltuja ja tämmöisiä, että ne pysyy siellä, missä pitää.

Sitten käytännössä se on, että kun tosi paljon käytetään sähköisiä viestintälaitteita ja muita, että on salasanat kunnossa ja läppärissä on varjostinkalvot, että ei vierestä tarvii kenenkään lueskella ja kamerassa on läppä päällä. Ne on ihan tällaisia. Ja silloin kun vähän enemmän pystyi matkustamaan joko privaalisti tai työmatkoja, niin siellä on aika tärkeitä se kanssa, että pidetään läppäristä huolta. Mieluummin kannetaan mukana tai suljetaan matkalaukkuun, mutta ei jätetä silleen pöydille lojumaan. Tämä on sitä ulkoministeriöläisen arkea, että täytyy pikkusen toimia joskus kuin agenttifilmissä, vaikka se tuntuu hassulta, mutta se sitä on turvallisuuden luomista. Sitä samaa sitten omassa elämässä.

Totta kai tämmöset Skypet ja muut, nämä liittyy työntekoon, mutta juuri se, että ei puhuta asioista sen syvemmin, jos se väline ei sitä mahdollista. Tossa alussa taisin sanoa, että silloin kun käsitellään turvaluokiteltuja asioita, niin ei ne tapahdu tällaisessa verkossa, ne tapahtuu muualla.

Tuija Kuusisto:

Kiitos paljon näistä arvokkaista näkemyksistä ja ulkoministeriön salaperäisyyden verhon raottamisesta digiturvallisuuden näkökulmista. Erittäin mielenkiintoista. Ja kiitos kovasti vierailusta tässä meidän podcastissa.

Pekka Puustinen:

Kiitokset omasta puolestani myös.

Kimmo Rousku: Kiitos.